

V

(Yttranden)

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

DOMSTOLEN

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 20 mars 2018 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Bergamo – Italien) – brottmål mot Luca Menci

(Mål C-524/15) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Mervärdesskatt — Direktiv 2006/112/EG — Underlåtenhet att betala mervärdesskatt — Påföljder — Nationell lagstiftning som föreskriver en administrativ påföljd och en straffrättslig påföljd för samma gärning — Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Artikel 50 — Principen ne bis in idem — Den administrativa påföljdens straffrättsliga karaktär — En och samma överträdelse — Artikel 52.1 — Begränsningar av principen ne bis in idem — Villkor)

(2018/C 166/02)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Bergamo

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

Luca Menci

ytterligare deltagare i rättegången: Procura della Repubblica

Domslut

1) Artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken straffrättsliga förfaranden får inledas mot en person för underlåtenhet att betala mervärdesskatt inom lagstadgade frister, trots att denna person för samma gärning redan ålagts en slutlig administrativ påföljd av straffrättslig karaktär i den mening som avses i nämnda artikel 50, förutsatt att lagstiftningen i fråga

- avser ett mål av allmänt samhällsintresse som kan motivera en sådan kumulering av förfaranden och påföljder, nämligen bekämpande av överträdelser på mervärdesskatteområdet, varvid förfarandena och påföljderna måste fylla kompletterande syften,
- innehåller bestämmelser som säkerställer en samordning som begränsar den ytterligare börda som en kumulering av förfaranden medför för de berörda personer till vad som är strikt nödvändigt, och
- föreskriver bestämmelser som säkerställer att de ålagda påföljdernas stränghet begränsas till vad som är strikt nödvändigt i förhållande till den berörda överträdelsens allvar.

- 2) Det ankommer på den nationella domstolen att, med hänsyn tagen till samtliga omständigheter i det nationella målet, säkerställa att den börda som konkret läggs på den berörda personen genom tillämpningen av den nationella lagstiftningen i fråga och genom den kumulering av förfaranden och påföljder som denna medger inte blir alltför tung i förhållande till överträdelsens allvar.

(¹) EUT C 414, 14.12.2015.

Domstolens dom (femte avdelningen) av den 22 mars 2018 (begäran om förhandsavgörande från Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen)– förfaranden som inletts av Agnieška Anisimovienė m.fl. (C-688/15). mot "Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ (C-109/16)

(Mål C-688/15 och C-109/16) (¹)

("Begäran om förhandsavgörande — System för insättningsgaranti och ersättning till investerare — Direktiv 94/19/EG — Artikel 1.1 — Insättningar — Tillfälligt led i normala banktransaktioner — Direktiv 97/9/EG — Artikel 2.2 andra stycket — Medel som tillkommer eller tillhör investerare och som innehas för dennes räkning av ett värdepappersföretag i samband med investeringsverksamhet — Kreditinstitut som emitterar värdepapper — Medel som enskilda överlämnat till detta kreditinstitut för teckning av nya värdepapper — Tillämpning av direktiv 2004/39/EG — Kreditinstitutet har försatts i konkurs före emissionen av de aktuella värdepapperna — Offentligt företag med ansvar för system för insättningsgaranti och ersättning till investerare — Möjlighet att återropa direktiven 94/19/EG och 97/9/EG mot detta företag)

(2018/C 166/03)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i målet vid den nationella domstolen

Agnieška Anisimovienė m.fl.

ytterligare deltagare i rättegången: bankas "Snoras" AB, en liquidation, "Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ, bankas "Finasta" AB (C-688/15)

"Indėlių ir investicijų draudimas" VĮ

ytterligare deltagare i rättegången: Alvydas Raišelis, bankas "Snoras" AB, en liquidation (C-109/16)

Domslut

- 1) Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare respektive Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/14/EG av den 11 mars 2009, ska tolkas så, att fordringar som hänförs till medel som debiterats konton som enskilda innehar hos ett kreditinstitut och som krediterats konton som öppnats i kreditinstitutets namn för att genomföra en teckning av nya överlåtbara värdepapper som kreditinstitutet hade för avsikt att emittera, i en situation där värdepapperna i slutändan inte emitterades på grund av kreditinstitutets konkurs, omfattas av såväl system för ersättning till investerare enligt direktiv 97/9 som system för insättningsgaranti enligt direktiv 94/19.